

Arrest

**nr.66 266 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten.

Volgens de verklaringen van de verzoekende partij is ze op 28 januari 2010 het Rijk binnengekomen. Dezelfde dag dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 8 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar de verzoekende partij werd gehoord op 1 februari 2011.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. Z. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent gehuwd met K. B. (...) (OV ...). Op 28/12/2009 vertrok u vanuit Khasav Yurt met de bus naar Moskou. Op 22/01/2010 vertrok u met een minibus naar België waar u op 28/01/2010 aankwam. U vroeg er diezelfde dag asiel aan. Uw echtgenoot kwam u op 25/10/2010 vervoegen en vroeg er ook asiel aan. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot K.B. (...) (CGVS p.3). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De beslissing in hoofde van uw echtgenoot is ten dele gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen. Deze tegenstrijdigheden werden uitgebreid en gedetailleerd beschreven in de beslissing van uw echtgenoot:

"Zo stelt u dat de bestuurder van de wagen waarmee jullie op 27/04/2009 terugkeerden werd vermoord door een agent genaamd R. A. (...). Hij werd ook enkele dagen na het incident gearresteerd. U wist echter niet te vertellen hoe het verder voor de agent in kwestie afliep en of hij uiteindelijk werd veroordeeld (CGVS p.8-9). Het is weinig aannemelijk dat u zich hier niet beter over informeerde daar u in mei van datzelfde jaar nog verklaringen bij de politie heeft afgelegd en u omwille van die agent in juli later datzelfde jaar nog werd geslagen en bedreigd (CGVS p. 8, 7). Bovendien bent u tegenstrijdig met uw vrouw die verklaarde dat ze van u te weten kwam dat de agent in kwestie nog altijd in de gevangenis zat en dat hij werd veroordeeld. Toen zij met uw verklaringen werd geconfronteerd stelde ze enkel dat ze vertelde wat ze wist wat de tegenstrijdigheid niet kan opheffen (CGVS vrouw p. 3).

Voorts verklaarde u dat er op 10/11/2009 een huiszoeking in uw huis en in uw autogarage waar u werkte plaatsvond. U wist echter niet door wie die huiszoeking werd uitgevoerd en stelde dat het niet te achterhalen viel door wie die huiszoeking uitgevoerd werd (CGVS p.11-12, 15). Uw vrouw wist echter te vertellen dat de mannen die de huiszoeking hadden uitgevoerd zich als FSB agenten hadden geïdentificeerd (CGVS vrouw p.4). Uw verklaring dat het volgens u niet te achterhalen was kan niet in overeenstemming worden gebracht met het feit dat uw vrouw wist door wie de huiszoeking werd uitgevoerd. U stelde verder dat ze tijdens de huiszoeking iets hadden gevonden in de koffer van Kazbek's wagen. Toen u werd gevraagd wat er gevonden werd stelde u dat er misschien wapens werden gevonden maar dat u het niet wist. Erna verklaarde u dan weer dat u wel had gehoord dat er wapens waren gevonden maar u wist dan weer niet welke wapens. U stelde ook dat uw vrouw thuis was tijdens de huiszoeking maar u wist dan weer niet of uw vrouw erbij was toen de wapens in uw autogarage werden gevonden. (CGVS p.11, 16). De verklaring door uw vrouw (CGVS vrouw p.4), namelijk dat ze u geen informatie heeft gegeven over deze huiszoeking, kan op zich niet geloofwaardig worden genoemd, en wel gezien het belang van deze informatie voor de inschatting van uw vervolgingsvrees, niet aannemelijk worden genoemd. U wist ook niet of er een officiële rechtszaak werd opgestart tegen u. Dit ondanks het feit dat u reeds in november 2009 te weten kwam dat u officieel werd beschuldigd van medewerking aan de rebellen (CGVS p.3, 12)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u op 17/02/2011 verklaarde drie en een halve maand zwanger te zijn."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partij betoogt dat zij niet kan rekenen op een effectief rechtsmiddel conform artikel 13 EVRM. Volgens de verzoekende partij is er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en is er dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers. De verzoekende partij verwijst naar statistieken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van het gerechtelijk jaar 2008-2009 en naar een antwoord van de staatssecretaris van 15 oktober 2009 op een parlementaire vraag. De verzoekende partij concludeert dat om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren de zaak dient behandeld te worden door de algemene vergadering. De verzoekende partij vraagt om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

2.2. De Raad verwijst naar de artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). De reden die de verzoekende partij opgeeft om haar zaak te horen verwijzen naar de algemene vergadering met name de bewaring van eenheid van rechtspraak. Kan niet als dienstig weerhouden worden. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008). Ten overvloede toont de verzoekende partij met een loutere bewering dat er in gelijkaardige dossiers een andere rechtspraak bestaat binnen de Nederlandstalige en de Franstalige Kamers en verwijzing naar statistieken van het gerechtelijk jaar 2009-2010 zijn stelling niet aan.

2.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat enkel de verzoekende partij een bewijskrachtig document voorlegt die aantoonde dat ze het voordeel van de pro deo geniet. Op 17 mei 2011 heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beschikking houdende vaststelling van het rolrecht naar de heer K.B., de echtgenoot van de verzoekende partij die samen met de verzoekende partij in het zelfde verzoekschrift beroep aantekende, opgestuurd. In deze beschikking werd uitdrukkelijk op artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet gewezen, waarin bepaald wordt dat indien het rolrecht niet binnen de wettelijke termijn betaald is, het beroep niet op de rol geplaatst wordt.

Op 10 juni 2011 wordt aan de heer K.B. meegedeeld dat zijn beroep niet op de rol geplaatst wordt omdat het verschuldigde rolrecht niet betaald werd.

Artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het rolrecht wordt door de verzoekende partij voorgeschoten. De betaling wordt verricht binnen een termijn van acht dagen, die ingaat op de dag dat de hoofdgriffier de betrokkene ter kennis brengt dat het rolrecht verschuldigd is en waarbij hij tevens op de hoogte wordt gesteld van het verschuldigde bedrag. Indien het bedrag niet binnen de in het eerste lid bepaalde termijn is gestort, wordt het beroep niet op de rol geplaatst. De niet-tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd. Bij tijdige kwijting wordt het beroep op de rol geplaatst en gaat de termijn bedoeld in artikel 39/76, § 3, in.”*

Inmiddels is de termijn van acht dagen verstreken zodat het beroep niet meer op de rol kan worden geplaatst. Ter terechtzitting wordt dit niet betwist door de advocaat van de verzoekende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), en roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

3.2. Waar de verzoekende partij zich beroept op de schending van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

3.3. De Raad wijst de verzoekende partij erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.4. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van de verzoekende partij en dat de verzoekende partij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals blijkt uit de hiernavolgende bespreking. (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.5. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna onder punt 3.13 en 3.14 desbetreffend wordt gesteld.

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar de verzoekende partij tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds dat die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat de verzoekende partij louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aantoonst. De commissaris-generaal stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij haar asielrelaas volledig steunt op dezelfde motieven als haar echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Het beroep dat de echtgenoot van de verzoekende partij aantekende tegen deze weigeringsbeslissing werd niet op de rol geplaatst door diens eigen toedoen nu hij naliet aan de verplichting het rolrecht te betalen te voldoen. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming in hoofde van de verzoekende partij. De beslissing in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij is ten dele gebaseerd op de vaststelling van tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot. Deze tegenstrijdigheden werden uitgebreid en gedetailleerd beschreven in de beslissing van de echtgenoot. In de bestreden beslissing wordt de beslissing in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij overgenomen.

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.9. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij er van overtuigd te zijn dat haar leven in gevaar is in haar land van herkomst. De verzoekende partij betoogt niet alleen vanuit haar uitgebreide persoonlijke situatie te spreken, doch meent dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in haar land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. De verzoekende partij betoogt dat het Cedoca-document door de verwerende partij totaal verkeerd geïnterpreteerd wordt. De verzoekende partij verwijst naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer. De verzoekende partij herinnert vervolgens aan een aantal passages uit "*Het Tsjetsjeens voorbeeld*" van 26 mei 2005.

3.10. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij zich volledig op de vluchtmotieven van haar echtgenoot beroept. Met verwijzing naar het in punt 2.3 gestelde is de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij definitief geworden. Enerzijds is de termijn overeenkomstig artikel 39/68-1, §5, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet om het rolrecht te betalen verstreken. Anderzijds is de termijn opgenomen in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet om een beroep in te dienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen die in hoofde van de echtgenoot van de verzoekende partij genomen werd, eveneens verstreken. Ter terechtzitting wordt dit niet betwist door de advocaat van de verzoekende partij.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot een algemene opsomming van risicoprofielen en een verwijzing naar mensenrechtenrapporten en mediaberichtgeving betreffende de nog steeds aanwezige problemen en de algemene situatie van mensenrechtenschendingen. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en een algemene omschrijving van de situatie, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat de verzoekende partij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar de verzoekende partij gezien de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, zoals verder blijkt, in gebreke blijft. Immers dient de Raad erop te wijzen dat dergelijke informatie kan worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch niet vermag dit relaas in haar geloofwaardigheid te herstellen. Waar de verzoekende partij verwijst naar de "*Subject Related Briefing*" betreffende de "*Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "*Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schuts von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien*" van 7 april 2009, waarbij zij stelt onder de aldaar opgesomde risicoprofielen te behoren, wijst de Raad erop dat deze verwijzing niet dienstig is daar beide rapporten waarnaar wordt gerefereerd duidelijk handelen over de deelrepubliek Tsjetsjenië en niet over de deelrepubliek Dagestan waarvan de verzoekende partij

afkomstig is. De verzoekende partij verklaarde van Tsjetsjeense origine te zijn, maar in Dagestan te wonen en geboren te zijn (gehoorverslag 17 februari 2011, p.2 en verklaring afgelegd bij DVZ op 4 februari 2010, p 6). Daarenboven heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van het document "Subject Related Briefing – Russische FEDERATIE? DAGESTAN _ Algemene en veiligheidssituatie update november 2009." De verwerende partij heeft niet de informatie gebruikt die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, daar zij niet afkomstig is uit Tsjetsjenië, maar uit Dagestan.

Voorts ziet de Raad niet in hoe de kritiek van de verzoekende partij op het CEDOCA-document een invloed kan hebben op de motieven van de bestreden beslissing aangezien zij niet aantoonbaar is in hoeverre zij beantwoordt aan de risicoprofielen die zij opsomt en de bestreden beslissing niet gebaseerd is op het feit dat de verzoekende partij niet zou beantwoorden aan de profielen uit het CEDOCA-document. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs kan voorleggen van de door haar aangehaalde feiten en in haar verklaringen een aantal ongerijmdheden schuilgaan die betrekking hebben op enkele kernaspecten van haar asielrelaas. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niets concreet inbrengt tegen deze motieven, zodat ze behouden blijven en door de Raad worden hernomen.

Betreffende de door de verzoekende partij neergelegde internetartikels en in het verzoekschrift geciteerde internetartikels wordt erop gewezen dat artikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd op het internet en dat de loutere publicatie van een artikel geenszins de inhoud ervan bewijst, zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt gesteld. Bovendien is een kranten- of internetartikel geen officieel document en zijn de artikelen *in casu* op zich niet voldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Daarenboven laat de verzoekende partij na aan te geven op welke wijze deze voorgelegde artikels aangaande incidenten in het district Khasavurt het door de Commissaris-generaal terecht vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid aangaande het asielrelaas van de echtgenoot van de verzoekende partij kunnen weerleggen. De Commissaris-generaal baseerde zich hiervoor op een onaannemelijk gebrek aan kennis over zijn beweerdte vervolgingsproblemen, incoherente en tegenstrijdige verklaringen ook met deze van de verzoekende partij, op een gebrek aan bewijsstukken om zijn asielrelaas te ondersteunen, op een opvallend laatstijdig vertrek uit de Tsjetsjenië en de Russische Federatie en op ongeloofwaardige verklaringen aangaande de door hem afgelegde reisweg. Er wordt erop gewezen dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar artikelen, opgesteld in vermoedelijk de Russische taal, wordt de Raad niet geacht deze taal te begrijpen en kan hij hiermee geen rekening houden gelet op artikel 8 PR RvV voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij enkel op algemene wijze stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing maar deze op generlei wijze *in concreto* weerlegt. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij in gebreke blijft.

De verwijzing naar statistieken over de Franse asielinstanties zijn niet van aard om aan te tonen dat de concrete motieven in de bestreden beslissing niet afdoende zijn om de conclusie van de Commissaris-generaal te schragen. Bovendien wordt benadrukt dat de verzoekende partij geenszins afkomstig is uit Tsjetsjenië, maar uit Dagestan. De verzoekende partij ziet dus niet om welke reden de verzoekende partij verwijst naar informatie die betrekking heeft op Tsjetsjenië. Bovendien heeft het CGVS geoordeeld heeft dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekende partij haar asielrelaas. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar de verzoekende partij in gebreke blijft.

3.11. Waar de verzoekende partij verwijst naar een algemene situatie in haar land van herkomst, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), niet volstaat om aan te tonen dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond waar de verzoekende partij *in casu* niet in slaagt. Daarenboven dient er nogmaals op gewezen te worden dat de verzoekende partij niet afkomstig is uit Tsjetsjenië, maar uit Dagestan. Daarenboven gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete vaststellingen en overwegingen vervat in de bestreden beslissing. In haar verzoekschrift weerlegt de verzoekende partij de vaststellingen en de overwegingen vervat in de bestreden beslissing omtrent haar vluchtrelaas niet. Het verweer van de verzoekende partij is op dat vlak derhalve niet ernstig te noemen.

en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Bijaldien worden de hierboven pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name alle motieven van de bestreden beslissing, die trouwens steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad eigen gemaakt.

3.12. Gelet op wat voorafgaat hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van de verzoekende partij.

3.13. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijfformule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad wijst er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij door de verwerende partij op correcte wijze werd vastgesteld en de motivering dienaangaande door de verzoekende partij niet wordt weerlegd. De Raad meent derhalve dat de verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid. Tevens verwijst de verzoekende partij naar een cedoca-rapport aangaande Tsjetsjenië. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota, kan evenwel niet ingezien worden waarom de verzoekende partij verwijst naar de situatie in Tsjetsjenië nu zij zelf afkomstig is van Dagestan en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beoordeelt dient te worden in functie van het land van herkomst van de verzoekende partij, wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ook heeft gedaan en waarbij hij zich gesteund heeft op cedoca-informatie aangaande de situatie in Dagestan en niet zoals de verzoekende partij onterecht voorhoudt aangaande de situatie in Tsjetsjenië. De verwijzing naar de situatie in Tsjetsjenië is in casu bijgevolg niet dienstig. De verzoekende partij brengt verder geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoont dat in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. De Raad herneemt dan ook de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing terzake.

3.14. De verzoekende partij werpt tenslotte op dat de Raad bescherming dient te bieden in volheid van rechtsmacht. Bij een repatriëring kan enkel een verzoek tot annulatie ingediend worden waarbij de artikelen 2 en 3 EVRM niet in volheid van bevoegdheid worden getoetst. Het hoort derhalve aan de Raad toe dit te doen. Er anders over oordelen zou een schending uitmaken van artikel 6 EVRM dat in asielzaken wel degelijk van toepassing kan zijn. De verzoekende partij vestigt vervolgens de aandacht op het belang van de artikelen 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van de Conventie van Genève. De verzoekende partij staaft dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof van de Rechten van de Mens.

De Raad wijst erop dat artikel 6 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof van de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is in het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

Waar uit het betoog van de verzoekende partij zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en

over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Wat de aangevoerde schendingen van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, herhaalt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, §2, a en b van Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan verwezen worden naar hetgeen hierboven desbetreffend werd gesteld.

3.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.16. De Raad oordeelt derhalve dat de verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van de verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden. Waar de verzoekende partij vraagt de bestreden beslissing te vernietigen om bijkomende onderzoeksmaatregelen te verrichten, toont de verzoekende partij evenmin aan welke onderzoeksdaeden bijkomend op nuttige wijze kunnen verricht worden en in welke mate dergelijke daden tot een voor de verzoekende partij ander resultaat kan leiden.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 47 van het handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 6 EVRM.

Waar de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting over het afdwingbare karakter van de grondrechten van het gemeenschapsrecht en volle rechtsmacht, hierbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, en alzo de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waaronder de rechten van verdediging en het recht op een beroep in volle rechtsmacht, aanvoert en poneert dat het principe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen eigen onderzoek kan instellen in strijd is met het begrip "full jurisdiction" zoals vastgelegd in artikel 6 en 13 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op een onpartijdig gerecht. Voor zover deze bepaling uit het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die gegarandeerd zijn door het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, zijn de inhoud en de reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door het laatste Verdrag aan worden toegekend (art. 52, lid 3 van het Handvest).

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte: "*Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*" Deze eerste alinea van artikel 47 van het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM. De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht: "*Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.*" Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, lid 1 EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17). Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de

Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de vreemdelingenwet doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963; RvS 186.130, 9 september 2008).

Uit het voormelde arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.19.3).

Gelet op het voorgaande stelt de Raad dat hij aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (en in artikel 13 EVRM).

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat haar rechten van verdediging geschonden zijn doordat zij niet mag antwoorden op de repliekmemoire van de CGVS kan zij niet worden gevolgd. Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien - en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189 246; RvS 5 januari 2009, nr. 189 247).

Voorts vraagt de verzoekende partij eveneens navolgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

- *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art.47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken, die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen.”*
- *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”*

Wat betreft het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vragen dient te worden opgemerkt dat, daargelaten of het antwoord op de gestelde vraag noodzakelijk is voor het wijzen, krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken over een prejudiciële vraag uitspraak te doen indien haar beslissingen *“volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”*. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad vatbaar zijn voor een voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet, is de Raad niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Op het verzoek wordt

daarom niet ingegaan. Overigens, in zoverre de verzoekende partij met deze vragen het niet voorhanden zijn van de mogelijkheid om schriftelijk te antwoorden op de repliek van de verwerende partij, blijkt uit geen enkel element dat zij dat wenste te doen, op welke manier en met het gebruik van welke gegevens. Een schending van de rechten van verdediging is derhalve geenszins aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september twee duizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,
mevr. M. RYCKASEYS

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

M. BEELEN